

Dossier

Thomas Steinmaurer Professor agregat al Departament de Periodisme i Comunicació de la Universitat de Salzburg

La televisión pública en Austria en la era de la comunicación digital

En la actualidad, en los debates políticos acerca de los medios de comunicación, existe un cierto consenso respecto al papel de la televisión pública austríaca como elemento estabilizador de la democracia. Por un lado, hay que conceder a la ORF oportunidades de desarrollo durante la transición hacia la televisión digital y, por el otro, también se cree necesaria la presencia de un futuro distribuidor privado. Steinmaurer nos aclara la actual estructura del sistema comunicativo austríaco y los aspectos que deben resolverse, que se explican por un continuo «retraso en el desarrollo».

Public television in Austria in the era of digital communications

In political discussions on the media, there is now a degree of consensus over the role of Austrian public television as an element that helps to stabilise democracy. On the one hand, there is a need to grant the ORF development opportunities during the transition towards digital television, while on the other, it is felt that a future private distributor is required. Steinmaurer describes the current communications system in Austria and considers the questions that need to be resolved, which can be explained due to a continuing delay in development.

La télévision publique en Autriche à l'ère de la communication digitale

Actuellement, dans les discussions politiques sur les moyens de communication en Autriche il y a un certain consensus en ce qui concerne le rôle de la télévision publique comme élément stabilisateur de la démocratie. D'une part, il faut concéder à l'ORF des possibilités de développement pendant la période de transition à la télévision digitale et, d'autre part, on croit aussi que la présence d'un distributeur privé à venir est nécessaire. Steinmaurer nous explique la structure actuelle du système de communication autrichien ainsi que les questions qui doivent être résolues, qui s'expliquent à leur tour par un «retard du développement» continuel.

La televisión pública a Àustria a l'era de la comunicació digital

1 Introducció

El sistema televisiu a Àustria, si el comparem a la manera com aquest es va desenvolupar en molts d'altres Estats europeus, encara es caracteritza des del punt de vista estructural per la presència en solitari de l'ORF (Ràdio i televisió austríaca) com a única emissora que ofereix televisió per via terrestre a tot el territori. Així, mentre a partir de l'1 de gener de 1994 es va anar produint en l'àmbit de la ràdio una obertura del mercat a les emissores privades amb la Llei regional de ràdio(1), la liberalització del mercat televisiu encara està per fer. Actualment, s'està preparant la corresponent Llei de televisió privada que –després d'un primer període d'avaluació durant la primera meitat del 1999– encara es troba en una fase de formulació concreta en el marc del procés polític de creació d'opinió. En aquest context, principalment la introducció de la televisió digital i el paper de l'ORF en tot aquest desenvolupament plantegen una qüestió política sobre els mitjans de comunicació que encara està per resoldre.

2 Bases legals

La institucionalització de la ràdio i la televisió a l'Àustria de la postguerra(2) es va produir –després de la retirada de les forces d'ocupació i de la recentralització dels grups d'emissores regionals que dirigien les quatre potències guanyadores de la segona guerra mundial– amb la fundació de la *Österreichischen Rundfunk Gesellschaft mbH* (Societat limitada de ràdio i televisió austríaca) a través del consell de ministres l'any 1955. Aquest mateix any va començar un programa de televisió experimental que, a partir de l'1 de gener de 1957, va passar a ser una emissió oficial. De seguida, la ràdio i la televisió establertes l'any 1955 van patir una gran influència dels partits polítics sobre l'estructura de l'organització interna i de la programació, de manera que aquesta estructura proporcional també exercia una influència

negativa sobre la qualitat dels programes. L'any 1967, la reforma global que va seguir i que va ser producte d'una iniciativa popular sobre la ràdio i la televisió iniciada l'any 1964, va tenir com a resultat una nova Llei de ràdio i televisió, que va millorar les estructures organitzatives (direcció de les funcions centrals a través d'intendents) i va tenir com a conseqüència un augment de l'oferta informativa en els dos canals de televisió i els tres de ràdio de l'ORF.

Les actuals bases legals de la ràdio i la televisió austríaca es recolzen bàsicament en dues lleis de l'any 1974. La Llei federal sobre les funcions i les instal·lacions de la ràdio i la televisió austríaca(3) estableix que, a Àustria, l'ORF s'ha de fer càrrec de, com a mínim, dos canals de televisió i tres canals de ràdio. L'ORF, com a institució pública constitueix una entitat administrativa pròpia amb personalitat jurídica, sense aním de lucre i(4) responsable de la infraestructura tècnica que cal per difondre els canals. Una llei federal constitucional per a l'assegurament de la independència de la ràdio i la televisió(4) atribueix a la ràdio i la televisió una funció pública i estableix els principis bàsics d'objectivitat i imparcialitat de la informació, d'atenció a la diversitat d'opinions i d'equilibri de la programació, així com les competències de la federació.

3 Estructura organitzativa de l'ORF

L'òrgan superior de direcció de l'ORF és l'anomenat consell administratiu, que es compon de 35 membres. Es tracta de representants del govern, dels partits polítics, de les regions i dels grups socials més importants. Els correspon nomenar i fer cesar l'intendent general, els intendents dels diferents canals i regions, i els directores, i també planificar la programació a llarg termini. L'intendent general ocupa el càrrec durant quatre anys i, com a gerent, dirigeix l'ORF amb el seu centre a Viena i els nou estudis regionals ubicats als estats federals.

Una delegació d'oients i espectadors, que es compon de 37 membres –en representació dels diferents grups socials–, defensa els interessos del públic.(5) Aquest organisme té preferència a l'hora d'exercir el dret de fer propostes i recomanacions, demanar informació o plantejar preguntes. A més,

existeix una comissió formada majoritàriament per jutges que vetlla per la Llei de ràdio i televisió.

4 Oferta i explotació dels canals

L'oferta televisiva de l'ORF es concentra en els dos canals de televisió nacionals, ORF1 i ORF2, que ofereixen una programació diària de vint-i-quatre hores. L'ORF1, amb una programació on predomina l'entreteniment i que pretén arribar a un públic massiu (sèries, pel·lícules, esports), s'adreça majoritàriament a un públic més jove i urbà, mentre que l'ORF2, amb emissions de notícies i documentals, i amb uns continguts marcadament austríacs, ofereix una programació que es correspon més amb la funció clàssica de televisió pública. Des del 2 de maig del 1988, els estudis regionals emeten, a més de la seva programació de ràdio els dies feiners, un programa informatiu de televisió a primera hora del vespre, que a partir del 25 de setembre del 1999 es va ampliar també als caps de setmana.(6) A banda de les ofertes en l'interior del territori austríac, l'ORF forma part des de l'1 de desembre del 1984 del canal satèl·lit de parla alemanya 3SAT, on col·labora amb emissions informatives, culturals i documentals.

A costat de l'ORF, actualment hi ha unes 50 emissores privades de televisió per cable, regionals i locals, que ofereixen programes de televisió de producció pròpia, set de les quals ofereixen informacions periodístiques d'actualitat.(7) En l'àmbit de l'oferta de televisió per cable, el major distribuïdor amb diferència és l'emissora establerta a la capital de l'Estat Wien 1. El 15 d'abril de 1997 va començar les emissions amb un programa d'una hora i actualment ja emet una programació completa de 24 hores a través de la xarxa de cable de Telekabel a Viena. El 1998, entre les gairebé 397.000 llars de Viena que tenen cable i que poden rebre aquest canal, aquesta emissora va aconseguir un abast mitjà del 2%. A més, Wien1 suministra una programació de cobertura d'entre 3 i 11 hores de durada a sis emissores de televisió per cable d'altres estats federals. El 1999 l'empresa Concorde Media GmbH del distribuïdor de pel·lícules de Munich Herbert Kloiber, juntament amb el consorci internacional de telecomunicacions UPC (United Pan-Europe

Communications) –aquest darrer ja posseeix el 95% de participació del distribuïdor de cable Telekabel–, ha comprat una part de la participació de Wien1. Amb un nou nom, ATV (Austria TV), l'emissora emetrà a partir de mitjans de gener del 2000 una programació completa, que –amb la col·laboració d'altres distribuïdors de televisió per cable– s'anirà ampliant progressivament a tot el territori nacional.

La incorporació de l'ORF a la televisió digital es va produir amb la fundació del canal temàtic TW1,(8) un canal sobre turisme i meteorologia, que l'ORF explota, juntament amb un soci privat, com a societat conjunta (50% de participació). El canal s'emet en els territoris de parla alemanya per via digital i descodificada a través del satèl·lit Astra 1G. El canal es rep també a les llars d'Alemanya dotades de cable, així com a parts d'Hongria, Eslovènia, Luxemburg i Suïssa. A Àustria, gairebé un 85% de les llars dotades amb cable poden rebre TW1.(9)

L'ORF també està representada en la gama de programació digital de ZDF vision (que s'emet igualment a través d'Astra 1G) amb el canal mixte ORF SAT, una combinació especial amb produccions pròpies de l'ORF, programes informatius i parts de la programació de TW1.

Actualment, es preveu l'emissió digital codificada de la programació completa de l'ORF1 i l'ORF2, que ara per ara no pot emetre's a tot Europa de forma descodificada per qüestions econòmiques i legals. A partir de la primavera del 2000 aquests canals es podran rebre per via digital amb la caixa descodificadora que ofereix el consorci Kirch que va lligada a una tarjeta de codificació (tarjeta intel·ligent).(10) En el futur, a través d'aquesta caixa descodificadora també es podrà rebre per via digital una sèrie de programes concebuts especialment per a Àustria pels canals de televisió alemanys, com per exemple Pro Sieben. Actualment, l'ORF planeja un altre canal temàtic digital, que se centrarà en la informació sobre esdeveniments esportius.(11) A més d'aquestes activitats, l'ORF, igual que altres emissores de televisió, està representada a Internet (ORF ON) amb una àmplia oferta informativa i de serveis.(12) D'aquesta manera, ofereix un extens material informatiu i també pot vendre una sèrie de productes, que s'han

comercialitzat a través de la societat ORF-Enterprise. A més, l'ORF, juntament amb Telekom Austria AG, s'introdueix a l'àmbit del negoci d'accés a Internet de la mà de l'empresa que ofereix aquest servei Highway 194.

Diàriament, més de 4 milions d'austríacs veuen la programació de l'ORF. El principal programa de notícies, Zeit im Bild 1, té una mitjana de 1,6 milions d'espectadors.

Pel que fa a les participacions del mercat, en els darrers anys, l'ORF, amb la seva oferta televisiva, ha pogut afirmar-se molt bé en el mercat interior d'espectadors. El 1998, amb una programació marcadament atractiva per al públic, va poder assolir una participació del mercat del 49,7% en gairebé un 75% de les llars que poden rebre una mitjana de 33 emissores per cable o satèl·lit, cosa que va suposar fins i tot una lleugera ampliació de l'acceptació rebuda respecte a la competència d'altres emissores privades alemanyes.(13) El 1998, l'abast conjunt d'ambdues emissores de televisió va ser d'un 60,8%, l'ORF1 va arribar al 44,3% i l'ORF2 al 48,4%. Els principals competidors de la televisió privada alemanya (RTL, Pro Sieben i SAT1) van tenir una audiència d'entre el 16,3 i el 18,4%, i això tenint en compte que, entre el 1992 i el 1998, el temps diari d'ús de la televisió va augmentar de 129 a 146 minuts.

5 Finançament

L'any 1998, aproximadament un 45% dels ingressos de l'ORF van provenir de les taxes dels abonats (4,8 miliards ATS/320 milions d'€) i aproximadament un 41% dels beneficis de la publicitat (4,4 miliards ATS/318,8 milions d'€). Els ingressos de les taxes dels abonats van poder augmentar un 8,2% en relació al 1997 (36.000 abonats nous). El 1998, la xifra de negocis va ascendir aproximadament a 10,6 miliards ATS (769 milions d'€), amb la qual cosa l'empresa va assolir un rècord en la xifra de vendes. En relació al 1997, els ingressos per drets i llicències van augmentar un 18,2% (1,4 miliards ATS/99,5 milions d'€). El 1998 es van invertir aproximadament 11 miliards ATS (823 milions d'€) en programació (gairebé un 9% més respecte al 1997). La part de despeses de personal per als 2.737 empleats

contractats va correspondre aproximadament a un 35% de les despeses totals, tot i que, des de l'any 1993, els estalvis en personal havien suposat una reducció de 538 llocs de treball.

El 1998, la societat ORF-Enterprise fundada per vendre i comercialitzar les llicències i els productes comercials (CDs, CDROMS, edicions de vídeo, llibres, les revistes ORF Nachlese i Universum, cooperacions amb altres mitjans, llicències, etc.) va arribar a aconseguir unes vendes de 127,4 milions ATS (9,2 milions d'€), que el 1997 només havien arribat a 88,2 milions ATS (6,4 milions d'€).

6 Discussió política sobre la ràdio i la televisió

A Àustria, la discussió política sobre la ràdio i la televisió va estar marcada durant anys per un procés de negociacions entre els dos grans propietaris del mercat dels mitjans i de les opinions, l'Associació de premsa austríaca (vöz), per una banda, i l'ORF, per l'altra. Les negociacions, de vegades molt intenses, van tenir un començament espectacular amb una iniciativa popular sobre la ràdio i la televisió (1964) –iniciada per part d'un grup de mitjans de comunicació escrita–, que va tenir com objectiu eliminar, mitjançant una reforma, la gran influència dels partits sobre l'ORF i l'anquilosat sistema proporcional que aquesta va imposar en l'estructura interna de l'organització i de la programació. Un ampli suport de la població, amb més de 800.000 declaracions de recolzament, va portar finalment a la reforma desitjada i va desembocar, el 1967, en una nova Llei de ràdio i televisió. Per la seva banda, durant aquesta campanya, els editors també van aconseguir que s'apliqués a partir d'aleshores una limitació, gens incompatible amb els seus interessos, dels temps de publicitat de l'ORF.

A continuació, el procés de negociació entre els dos actors polítics i mediàtics, l'ORF i la vöz, va estar marcat per diferents fases d'apropament recíproc i també de confrontació, en el qual cada vegada es tractava més de negociar el marge de moviment en el mercat dels mitjans de comunicació (especialment en l'àmbit del mercat publicitari). La política (de mitjans de comunicació) oficial feia majoritàriament el paper d'arranjar una política simbòlica sense gaire impetu per

aconseguir modificacions profundes. A causa d'aquesta constel·lació triple entre la política i els dos grans «blocs mediàtics», es va produir un retard, considerat sempre com a típicament austríac, en el desenvolupament estructural(14): la presència exclusiva de l'ORF en el mercat de la ràdiotelevisió austríaca, és a dir la seva posició de monopoli contínuament criticada, va ser superada majoritàriament gràcies als efectes fàctics del desenvolupament d'un mercat que traspasa les fronteres (a través de l'extensió de la recepció per cable i satèl·lit) abans que la política es decidís a aplicar la dualització del sistema austríac de ràdio i televisió per a les emissores privades mitjançant una obertura del mercat adaptada a les circumstàncies.

Tant en l'àmbit de la ràdio com en el de la televisió, va ser necessari acudir al Tribunal europeu per als drets humans, que va confirmar al legislador que la situació de monopoli de l'ORF, incompatible amb el paràgraf 10 de la Convenció europea dels drets humans –el dret a expressar lliurement les opinions–, era il·legal. I molt sovint –com és el cas de la creació de la Llei de ràdio regional– el Tribunal constitucional es va convertir en la instància per corregir les lleis de mitjans de comunicació mal redactades i, per tant, en l'autèntic actor polític en la política de mitjans de comunicació.

El desenvolupament actual està marcat per un procés retardat de transició cap a un sistema de ràdio i televisió dual. La conclusió de la corresponent Llei de la televisió privada encara presenta una sèrie de qüestions per resoldre, que sorgeixen amb la necessitat de passar d'un sistema de televisió analògic a un sistema digital. Per tant, actualment encara no se sap fins a quin punt s'adjudicarà a l'ORF la tercera freqüència prevista a Àustria per a la distribució Simulcast(15) en tot el territori nacional, o si la tercera cadena podrà anar a mans dels distribuïdors privats. Els crítics veuen la primera variant com una àmplia restricció de marge de moviment per a les emissores privades de televisió. Com a possibles futurs distribuïdors de televisió privada comercial a Àustria es tenen en compte tant els distribuïdors privats alemanys de televisió (per

exemple RTL, SAT1 o Pro Sieben), com alguns actors propiament austríacs, ja sigui pertanyents a la constel·lació de Krone-TV (els plans televisius de la revista sensacionalista austríaca més gran i més rentable), ja sigui en forma d'una «solució de cessió d'espai televisiu» que explotarien els editors de premsa. Aquesta constel·lació preveu una comunitat de distribució de televisió dels editors amb una oferta de programes emesa en el marc de la programació global de l'ORF. L'estiu del 1999, l'ORF i la vÖz van acordar una nova fase de cooperació planejada mútuament, que va des d'un acord en l'àmbit de la publicitat (limitació de les formes de publicitat en els canals temàtics de l'ORF) fins a activitats comunes en l'àmbit Online i el recolzament per part de l'ORF de l'anomenada «solució de cessió d'espai televisiu» de la vÖz.(16)

Actualment, sembla que, en les discussions polítiques sobre els mitjans de comunicació, comença a haver-hi un cert consens a l'hora de veure el paper de l'ORF pública com a un element estabilitzador important de la democràcia en un mercat dual, al que també s'haurien de concedir les corresponents oportunitats de desenvolupament durant la transició a la televisió digital.(17) Al mateix temps, es destaca que també cal atorgar a un futur distribuïdor privat de televisió l'espai de moviment que li correspongui d'acord amb la gama de freqüències disponible, especialment si tenim en compte que nombrosos experts han anat posant cada vegada més en dubte la rendibilitat del projecte de la televisió privada a Àustria.

Paral·lelament a això, encara no s'han tancat els debats sobre la constitució d'una institució referida als mitjans de comunicació, a la qual s'atribuirien àmplies competències reguladores. Principalment l'impuls de convergència entre el diferents sector mediàtics que requereix el desenvolupament tecnològic de la digitalització i el concepte integrat de regulació que això ha fet necessari, representen molts reptes per a una política de mitjans o per a una política de comunicació encara inexistent. Amb aquest rerefons, sembla que, a Àustria, la transició a l'era de la comunicació digital encara té per davant moltes qüestions per resoldre, que s'expliquen pel continuat «retard en el desenvolupament». **T.S.**

Notes i bibliografia:

- (1) El 22 de setembre del 1995, una ràdio comercial va començar a emetre per primera vegada a Àustria un programa diari (Antenne Steiermark). El 17 d'octubre del 1995 ho va fer una altra emissora i –després de retards en la concessió de les llicències– l'1 d'abril del 1998, 8 ràdios privades regionals i 43 de locals.
- (2) La fundació de la televisió a Àustria es remunta a l'any 1924, quan l'anomenada RAVAG (Radio-Verkehrs-Aktiengesellschaft) va iniciar les emissions l'1.10.1924.
- (3) BGGI [Codi civil], núm. 397/74 en la versió establerta per la llei complementària BGGI. núm. 80/75.
- (4) BGGI. núm. 396/74.
- (5) Altres lleis complementàries de la Llei de ràdio i televisió van comportar millores de l'estructura organitzativa interna de l'ORF i una ampliació del temps autoritzat de publicitat (esglaonats fins a l'1.1.2001: 42 minuts diaris a la televisió i 172 minuts a la ràdio), i van adaptar la llei a les directives sobre televisió de la Unió Europea.
- (6) Entretant es va tornar a suprimir una tertúlia que tenia lloc a la tarda a aquest nivell regional.
- (7) Oficialment, des de l'aprobació de la Llei de ràdio i televisió per cable i satèl·lit, el 20.3.1997, la llei permet oferir a través de la xarxa de cable un programa de producció pròpia (amb parts de publicitat). Aquesta llei també inclou la possibilitat de donar una llicència de ràdio i televisió per satèl·lit a Àustria.
- (8) Vegeu també: <http://www.tw1.at>
- (9) Aquí s'inclouen també tots els canals de ràdio de l'ORF (Ö1, les ràdios regionals, Ö3, Blue Danube Radio/FM4, Radio Österreich International) així com l'oferta del Teletext.
- (10) Amb això, s'aconseguirà sobretot que aproximadament 300.000 llars austríaques que no reben la programació de televisió de l'ORF, o la reben amb mala qualitat, puguin tenir una bona qualitat de recepció.
- (11) Hi ha planejat un altre nivell d'ampliació amb una canal temàtic digital sobre oferta cultural, el finançament del qual encara està pendent.
- (12) www.orf.at
- (13) Per adults a partir de 12 anys. Els anomenats distribuïdors privats de televisió d'Alemanya ofereixen espais de publicitat a les llars austríaques dotades amb televisió per cable.
- (14) Vegeu també: FABRIS, Hans Heinz, SIEGERT, Gabriele, "Austria: Una tímida y tardía regionalización de la televisión" a DE MORAGAS SPA, Miguel, GARITONANDÍA, Carmelo, LÓPEZ, Bernat (ed.), Televisión de proximidad en Europa. Experiencias de descentralización en la era digital, Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra.

(15) La distribució Simulcast vol dir l'emissió simultània d'un programa per via analògica i digital.

(16) Vegeu: SCHAFFELHOFER, Walter. «Friedensschluss im Äther», vÖZ Journal, 4/99, pàg. 3.

(17) A més, actualment encara queda per resoldre un punt de la discussió referent a una nova reforma de l'ORF que consistiria possiblement a transformar la institució de ràdio i televisió amb personalitat jurídica pròpia.

FABRIS, Hans Heinz, SIEGERT, Gabriele, «Austria: Una tímida y tardía regionalización de la televisión» a DE MORAGAS SPA, Miguel,

GARITONANDÍA, Carmelo, LÓPEZ, Bernat [eds.], Televisión de proximidad en Europa. Experiencias de descentralización en la era digital, Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra.

ORF ON: <http://www.orf.at>

SCHAFFELHOFER, Walter, «Friedensschluss im Äther», vÖZ Journal, 4/99, pàg. 3.

STEINMAURER, Thomas (1998), «Das Rundfunksystem Österreichs» a HANS-BREDOW-INSTITUT [eds.], Internationales Handbuch für Hörfunk und Fernsehen, Nomos, Baden-Baden/Hamburg, pàg. 449-465. Medien (diari de l'APA), 6 d'octubre del 1999.

Notícies

Signatura del Conveni d'autorregulació de la publicitat a la ràdio

El 4 de novembre de 1999 es va signar el *Conveni d'autorregulació de la publicitat a la ràdio*.

A més del CAC, el Gremi de Publicitat de Catalunya, el Col·legi de Publicitat de Catalunya, el Consorci de Comunicació Local, la Federació d'Entitats i Organismes de Ràdio Local de Catalunya, l'Associació Catalana de Radiodifusió Privada, les empreses concessionàries de ràdio que signen aquest Conveni són: Catalunya Ràdio, COM Ràdio, Flaix FM, Ona Catalana, Onda Rambla, Ràdio Estel, Ràdio l'Hospitalet, Ràdio Salut, Ràdio Tele Taxi, i Radiocat XXI. En relació amb les cadenes Ser, Cope i Onda Cero, els seus responsables a Catalunya han expressat el seu convenciment que les direccions de les seves cadenes a Madrid no tindran cap problema en autoritzar la signatura

d'aquest acord.

L'origen d'aquest Conveni és un estudi del CAC del mes d'abril de 1998 sobre formes publicitàries a la ràdio i d'anàlisi del compliment de l'obligació legal de separació entre publicitat i informació (article 11 de la LGP) que va portar al CAC a convocar a les emissores objecte de l'estudi i a les Agències de publicitat a diverses reunions. Cal tenir en compte que a diferència del mitjà televisió, on la Llei de Televisió Sense Fronteres estableix la normativa sobre publicitat aplicable, en el mitjà ràdio no hi ha normativa específica en aquest sentit. L'única llei aplicable és la Llei General de Publicitat, que no està pensada pel llenguatge radiofònic, sinó per la premsa escrita. Calia, doncs, trobar fórmules que adaptessin l'esperit d'aquesta Llei al funcionament real de les ràdios.

El Conveni estableix que el locutor no es podrà involucrar

ni fer judicis de valor a no ser que prèviament hi hagi una separació acústica o quan per la pròpia naturalesa del missatge quedi clar que és publicitat i no informació. En els publireportatges, el locutor no hi participa (només saluda i s'acomia). En el bartering hi ha una explicació verbal de manera recurrent que el programa està finançat totalment per l'empresa o la marca que es publicita. S'estableixen unes excepcions en les retransmissions esportives, les radiofòrmules musicals i les ràdios locals, públiques i privades.

A partir d'ara, el CAC farà un seguiment de les emissions de ràdio a Catalunya, i convocarà periòdicament a les emissores de ràdio signants del Conveni per tal de dialogar sobre el seu compliment amb la finalitat d'establir criteris homogenis d'aplicació i en l'exercici de les seves funcions i competències, es compromet a

aplicar les disposicions acordades a totes les ràdios en FM de Catalunya, amb independència de si han o no signat el Conveni.

El Col·legi de Publicitat i el Gremi de la Publicitat de Catalunya recomanaran als respectius col·legiats i associats que, en les seves relacions amb les emissores de ràdio, actuïn tenint en compte el compromís que aquestes han adquirit amb la signatura del present conveni d'autorregulació.

Finalment, el Consorci de Comunicació Local, la Federació d'Entitats i Organismes de Ràdio Local de Catalunya i l'Associació Catalana de Radiodifusió Privada trametan a les emissores que representen el text del Conveni per tal que valorin la seva futura adhesió.

(Vegeu el text íntegre del Conveni que publiquem en aquest número de Quaderns del CAC. Pàg 55)